

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΙΓΚΛ.

Ὅστις δὴ ποτε ἐταξείδυσεν τὸν Οὐδσωνα θά ἐν θούλῃται βεβαίως τὰ ὅσα Κλάτσλ, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀπεσπασμένον κλάδον τῆς μεγάλης οικογενείας τῶν Ἀπαλαχίων ὁρέων καὶ διορῶνται ἐν ἀποστάσει πρὸς δυσμὰς τοῦ παταμοῦ, εἰς μεγαλοπρεπὲς ἀνορθούμενα ὕψος καὶ δεσπόζοντα τῶν περὶξ μερῶν. Πᾶσα ἀλλαγὴ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, πᾶσα κικρικὴ μεταβολὴ καὶ πᾶσα ἐτι ὥρα τῆς ἡμέρας, παρῇ καὶ μεταλλαγὴν ἐν ταῖς μαγικαῖς ἀποχρώσεσι καὶ τοῖς σχήμασι τῶν ὁρέων τούτων, ἅτινα θεωροῦντα, ὑπ' ὧλων τῶν ἀγαθῶν συζύγων τῶν τε μακρῶν καὶ τῶν ἐγγύς ὡς τέλεια βρομέμεθα. Ἐν καιρῷ εὐδίῳ καὶ σταθερῷ κυανοπόρφυρον ἔχουσι τὴν ὄψιν, ἐκτυποῦντα τὰς ζωηρὰς ἐξωτερικὰς αὐτῶν γραμμὰς ἐπὶ τοῦ αἰθρίου ἐσπερινοῦ οὐρανοῦ· ἐνίοτε ὅμως, ἀνερέλου ὄντος τοῦ ἐπιλοιποῦ τοπίου, συγκαλύπτουσι τὰς κορυφὰς διὰ φαιῶν ἀτμῶν, οἵτινες κατὰ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου διακλῆμψουσι καὶ σελαγίζουσιν ὡς στέφανος δόξης.

Ἐν τοῖς πρόποσι τῶν μαγευτικῶν τούτων ὁρέων, θά διεκρινέ βεβαίως ὁ ταξιδιωτὴς τὸν ἐλαφρὸν καπνόν, περιστροφικῶς ἀνερχόμενον ἐκ χωρίου, οὗτινος τὰ ἐκ χαλικίων στεγὰσματα ἀπαστρέφουσι μεταξὺ τῶν δένδρων, ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐνθα αἱ κυναὶ ἀποχρώσεις τῶν ὁρεινῶν μερῶν διαλύονται εἰς τὸ ζωηρόν πράσινον τοῦ πλησιεστέρου τοπίου. Ἔστι δὲ τὸ χωρίον ἀρχαιοτάτη κώμη, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τινων τῶν ὀλλανδῶν ἀποίκων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς ἐπαρχίας ἀκριβῶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς κυβερνήσεως τοῦ καλοῦ Πέτρου Στουίβερσαντ (γχιόν ἔχοι ἐλαφράν!)· ἐσώζοντο δ' ἐν αὐτῇ πρὸ ὀλίγων ἐτι ἐτῶν εἶναι τῶν οἰκῶν τῶν ἀρχικῶν ἐποίκων, ἐκτισμέναι διὰ μικρῶν κυτρίνων πλίνθων, ἐξ ὀλλανδίας κομισθεισῶν, δικτυωτὰς ἔχουσαι θυρίδας προσηλίας καὶ μετ' ἀετωμάτων, φερόντων ἀνεμοδείκτας.

Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κώμῃ καὶ ἐν μιᾷ ἀκριβῶς τούτων τῶν οἰκῶν (ἥτις, ἵνα εἰπωμεν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, ἐλεεινῶς ἦν ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ τῆς κακοκαιρίας ἐφθαρμένη) ἔζη πρὸ ἀνηνημονεύτων χρόνων, ἐφ' ὅσον ἐτι ἡ χώρα διετέλει οὕτω ἐπαρχία τῆς Μ. Βρετανίας, ἀπλοῦς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὀνόματι Ρίπ Βάν Γουίγκλ, ἀπόγονος τῶν Βάν Γουίγκλ, οἵτινες ἀνδρείως διέπρεψαν κατὰ τὴν ἱπποτικὴν ἐποχὴν τοῦ Πέτρου Στουίβερσαντ, ὃν καὶ ἠκολούθησαν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου Χρηστίνης. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἐλάχιστα μόνον οὗτος ἐκ τοῦ πολεμικοῦ χαρακτήρος τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐκληρονόμησε. Πικρὴ τήρησα ὅτι ἦτο ἀνὴρ ἀπλοῦς καὶ ἀγαθὸς πρὸς δὲ εὖνους γείτων καὶ εὐπειθής, γυναικοκρατούμενος, σύζυγος. Εἰς τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο πράγματι ὡς ὤφειλετο καὶ ἡ πρῶτης ἐκείνη τοῦ πνεύματος, ἥτις τοσοῦτον γενικὴν προσεπορίσατο αὐτῷ δημοτικύτητα· διότι ἀναμφιβόλως ἐκεῖνοι εὐκολώτερον ἀποβάνουσι πειθῆναι καὶ

συνδιαλακτικοὶ τοῖς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὅσοι ὑπὸ πειθαρχίαν θρασεῶν γυναικῶν ἐν τῷ οἴκῳ διατελοῦσιν. Οἱ χαρκτηῖρες τῶν τοιούτων καθίστανται εὐκαμπτοὶ καὶ εὐπλαστοὶ ἐν τῇ φλογερᾷ καμίνῳ τῆς οἰκίας· θλίψεως, οἰκτακῶν δὲ μάθημα· ἔχει μείζονα τῇ ἐλευθερίᾳ ἐν τῷ κόσμῳ κηρύγματα· ἀξίαν πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀρετῶν τῆς ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν θεωρῶντες γυνὴ δύναται ὑπὸ τινος ἐπιφύης νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβάλλον εὐτύχημα· τοῦτου δὲ παραδεκτοῦ γινόμενου, ὁ Ρίπ Βάν Γουίγκλ ἦτο τρισευδαίμων.

Βεβαίον εἶναι ὅτι οὗτος μεγάλως ἀπῆλθεν ἀγάπης παρὰ πάσαις ταῖς συζύγοις τῆς κώμης, αἵτινες ὡς σύνθηες τῷ ὠραίῳ φύλῳ, ὑπερησπίζοντο αὐτὸν ἐν πάσαις ταῖς οἰκογενειακαῖς αὐτοῦ ἔρισι, οὐδ' ἀπειχον ποτὲ ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς αὐτῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιαλέξεσι νὰ αἰτιῶνται καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Καν Βάν Γουίγκλ. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ τῆς κώμης παῖδια μετὰ χαρᾶς ἐκραύγαζον ὅσας αὐτὸς ἐπλησίαζεν. Οὗτος παρίστατο εἰς τὰς παιδιὰς αὐτῶν, κατεσκεύαζε τὰ ἀθύρματα αὐτῶν, ἐδίδασκεν αὐτὰ ν' ἀνατινάσσωσιν εἰς τὸν ἀέρα τοὺς χαρταετοὺς αὐτῶν καὶ νὰ ρίπτωσι σφαιρίδια· πρὸς δὲ διηγέτο αὐτοῖς καὶ μακρὰς ἱστορίας περὶ φαντασματῶν, μαγισσῶν καὶ Ἰνδῶν. Ὅσας ἐν τῷ χωρίῳ ναυελῶς περιεφέρετο περιεκυκλοῦτο ὑπ' ὀμαχῶς τούτων, κρεμωμένων ἀπὸ τῶν κρασπέδων, ἀναραιχόμενων ἐπὶ τῆς ῥαχέως αὐτοῦ καὶ μυρία ἔτερα παιγνίδια ἐπ' αὐτοῦ, νηπινοὶ ἐκτελούντων· οὐδὲ κύνων τις ἐτόλμα ποτὲ νὰ ὑλακτῇ σὴ κατ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν γειτονίαν.

Τὸ μέγα ἐλάττωμα τοῦ γενικοῦ χαρακτήρος τοῦ Ρίπ ἦν ἀνυπερβλητὸς τις ἀποστρόφῃ πρὸς πᾶν εἶδος ἐπικερδοῦς ἐργασίας. Καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως ἐπιμελείας ἢ ἐπιμονῆς, καθόσον ἐκαθέζετο ἐπὶ καθύγρου βράχου, κρατῶν ἀλιευτικὸν κάλαμον μακρὸν καὶ βαρὺν ὡς ταταρική λόγχη καὶ ἀλιεύων καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνευ μεμψιμοιρίας, καὶ ἐτι οὐδ' ἀπαξ ἐνεθάρρυνετο ὑπὸ νυγμοῦ. Πρὸς τοῦτοις ἐπὶ ὥρας ἔφερε συνήθως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ πυροβόλον, μοχθῶν διὰ μέσου δασῶν καὶ βάλτων, ἀνερχόμενος λόφους καὶ κατερχόμενος φάραγγας ἵνα φονεύσῃ σκυοῦρους τινὰς ἢ καὶ ἀγρίας περιστερὰς. Οὐδέποτε ἀπέφευγε νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς γείτονα, προκειμένου καὶ περὶ τοῦ τραχυτάτου ἔργου, προεξήρχε δὲ πασῶν τῶν ἐξοχικῶν ἀσχολιῶν, εἰς τὸ νὰ ἐκλεπίξῃ ἀραβόσιτον ἢ καὶ νὰ ἐγείρῃ λιθίνους φραγμούς· καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου συνείθιζον νὰ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὸν ὡς ἀγγε-λιαφόρον ἢ συνεργὸν πρὸς διεκπεραίωσιν σμικρῶν τιμῶν ἔργων, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ἠρνοῦντο αὐταῖς οἱ ἥττον ὑποχρεωτικοὶ σύζυγοι. Ἐν βραχείᾳ εἰπεῖν ὁ Ρίπ ἦν πρόθυμος νὰ θεραπεύῃ καὶ τελειοῖ τὰς ὑποθέσεις πάντων τῶν ἄλλων πλὴν τῶν αὐτοῦ· ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν οἰκιακῶν αὐτοῦ καθηκόντων καὶ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ὄγρου αὐτοῦ, τοῦτο ἦν αὐτῷ ἀκατόρθωτον.

Καὶ πράγματι ἀσκοπον ὅπως ἐθεώρει τὸ νὰ ἐργά-

ζηται ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ ὅστις, ὡς ἔλεγεν, ἀπετέλει τὸ νοσηδέστερον τμήμα ἐδάφους ἐν ἀπύσῃ τῇ χώρῃ· τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἔβαινον στρεβλῶς καὶ ἰστρεβλοῦντο πρὸς πείσμα αὐτοῦ. Οἱ φραγμοὶ αὐτοῦ ἀδιακόπως ἐπιπύον κατακοιμηζόμενοι· ἡ ἀγγελὰς αὐτοῦ ἡ ἀπειλὰν αὐτοῦ ἡ εἰσῆρχετο ἐν μέσῳ τῶν λαχάνων· τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ ἦν γονιμώτερον πρὸς ἄγρια βότανα· ἢ πᾶν ἄλλο μέρος τῆς χώρας ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἀκριβῶς εἶγεν ἐργασίαν τινὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἡ βορρὴ παρέμυθε πᾶντοτε αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ· οὕτως ὥστε μετὰ μείζονος βεβαιότητος θὰ ἐπληροῦτο καίπερ τῆς πατρικῆς κτηματικῆς κληρονομίας καταστραφείσης, ὑπὸ τὴν διαχείρησιν αὐτοῦ πλεθρον πρὸς πλεθρον, μέχρῃς οὐ ἐλάχιστον ἐναπελείφθη τμήμα ἀγροῦ δι' ἄρκαθόσιτον καὶ γεωμήληα, πλὴν πάλιν ἀπετέλει τοῦτο τὸν χεῖριστον τῶν ἀγρῶν ἐν τῇ γειτονίᾳ. Καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἦσαν λίαν ρακένδута καὶ ἀτίθασσα, ὥσπερ οὐδενὶ ἀνῆκον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ρίπ ὅλως ὁμοίος αὐτῷ τὴν μορφήν ὑπέσχετο μετὰ τῆς κληρονομίας τῶν παλαιῶν ἐνδομῶν τοῦ πατρὸς καὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ἡθῶν τοῦτου. Τὸ παιδίον τοῦτο ἐν γένει παρετῆρετο σκιστῶν ὡς πῶλος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μητρος, φέρον δ' ἀπεριμμένην περισκελίδα τοῦ πατρὸς, τὴν ὅποιαν μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀνείχε διὰ τῆς μιάς χειρὸς, ὡς κόμφοπρεπῆς κυρία ἀνασύρει τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος ἐν κακοκαίρῃ.

Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ὁ Ρίπ Βὲν Γουίγκλ ἦν ἐξ ἐκείνων τῶν εὐτυχῶν βροτῶν, τῶν εὐτραπέλων καὶ πρχειῶν διαθέσεων, οἵτινες ἐπιπολαίως περὶ τοῦ κόσμου σκέπτονται, τρέφονται διὰ λευκοῦ καὶ μέλανος ἄρτου, δι' ἐκείνου δηλ. ἐκ τῶν δύο τὸν ὅποιον δύνανται νὰ προμηθευθῶσι μετ' ἐλάχιστης σκέψεως ἡ μερίμνης καὶ οἵτινες θὰ προετίμων νὰ λιμοκτονήσωσι μᾶλλον διὰ μίαν πένναν ἢ νὰ ἐργασθῶσι ἀντὶ μιᾶς λίρας. Ἀφιέμενος εἰς ἑαυτὸν κάλλιστα θὰ διήρχετο τὸν βίον ἐν πλήρει εὐχαριστήσῃ, εἰ μὴ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπαύστως θορύβῳ ἐπλήρου αὐτοῦ τὰ ὦτα, ἐπιτιμῶσα αὐτόν διὰ τὴν ὀκνηρίαν, τὴν ἀκηδίαν αὐτοῦ καὶ τὸν ὄλεθρον, ὃν προὔξεναι τῇ ἰδίᾳ οἰκογενείᾳ. Τὴν πρῶτην, τὴν μεσημβρίαν καὶ τὴν ἐσπέραν ἡ γλῶσσα αὐτῆς ἀδιακόπως ἐνήργει πᾶν δὲ ὅπερ οὗτος ἔλεγεν ἡ ἐπραττεν ἀναποφεύκτως θὰ παρήγε χειμάρρον ὀλονοικιακῆς εὐγλωτίας. Ἄλλ' ὁ Ρίπ ἐν μόνον ἐκέκτητο μέσον ἀπαντήσεως εἰς πάσας τὰς τοιοῦτου εἶδους διαλέξεις, τοῦθ' ὅπερ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως κατέστη συνήθεια: συνέστειλε δηλ. τοὺς ὡμούς αὐτοῦ, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν, ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' οὐδὲν ὠμίλει. Τοῦτο ὅμως ὅπως δὴ ποτε ἔδιδε πάντοτε ἀφορμὴν πρὸς νέον κανονιστικὸν ἐκ μέρους τῆς συζύγου, εἰς τρόπον ὥστε μετ' εὐχαριστήσεως ἀπέσυρεν ἑαυτὸν καὶ μετέβαινε ἐξω τῆς οἰκίας — εἰς τὸ μόνον δηλ. μέρος, ὅπερ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνήκει εἰς τὸν γυναικοκρατούμενον σύζυγον.

Ὁ μόνος οἰκιακὸς ὁπαδὸς τοῦ Ρίπ ἦν ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ κύων Λύκος, ἐπίσης ὑποχείριος ὡς καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ, διότι ἡ κυρία Βὲν Γουίγκλ ἐθεώρει αὐτοῦ, ἐταίρους ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ καὶ ἰδίως προσέβλεπε μετὰ

δυσμενοῦς βλέμματος πρὸς τὸν Λύκον, ὡς τὸν αἷτιον τῶν τῶσαν συχῶν παρεκτροπῶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἀληθῶς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ζωηρότητας, ἀρμοζούσης εἰς εὐπρεπὴ κύνα, τὸ ζῶον ἦτο ἐκ τῶν θαρραλέων ἐκείνων ὅσα ποτὲ διέτρεξαν τὰ δόση· πλὴν ὅποιον θάρρος δύναται ν' ἀνταστή εἰς τὸν ἀπαύστον καὶ τοὺς πάντας πτοῦντα τρόμον, ἂν ἐμπνέει ἡ γυναικεῖα γλῶσσα; Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Λύκος εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ λόφος αὐτοῦ ἐταπεινοῦτο, ἡ οὐρά αὐτοῦ ἐρρίπτετο πρὸς τὸ ἔδαφος, ἡ περιστρεφέτω μεταξὺ τῶν κνημῶν, ἐκείνος δὲ περφοδισμένος περιεφέρετο, μυρία ἐξκοντίζων πλάγια βλέμματα πρὸς τὴν Καν Βὲν Γουίγκλ καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ δ' ἐπιδείξει τῆς δοκοῦ σαρώθρου ἡ κουτάλας βίαιως ἐσπευδὲ πρὸς τὴν θύραν ὑλακτῶν.

Ἡ κατὰστασις τοῦ Ρίπ ἐδεινοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡῤα-νον τὰ ἔτη τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ βίου· δριμύς χαρακτήρ οὐδέποτε ἀπαλύνεται τῇ παρόδῳ τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ ὀξεία γλῶσσα εἶναι τὸ μόνον κοπτερὸν ὄργανον, ὅπερ διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως ἀποβαίνει αἰχμηρότερον. Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον συνεθίζε νὰ παρηγορῇ ἑαυτὴν, ὅποτε ἐδιώκετο τῆς οἰκίας, διὰ συχῶν ἐπισκέψεων εἰς εἶδος τι διχρῶς συλλόγου σοφῶν, φιλοσόφων καὶ ἄλλων ὀκνηρῶν προσωπικότητων τοῦ χωρίου, οἵτινες συνεκρότουν τὰς συνελεύσεις αὐτῶν ἐν θρανίῳ πρὸ τινος ξενοδοχείου, διακρινομένου ἐκ τῆς πορφύρας εἰκόνος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Γεωργίου τοῦ Γ'. Ἐνταῦθα οὗτοι συνεθίζον νὰ κάθηνται ὑπὸ σκιάν, κατὰ μακρὰν τινα καὶ φορτικὴν θερινὴν ἡμέραν, φληναφούντες νωθρῶς περὶ πραγμάτων τοῦ χωρίου ἢ διηγοῦμενοι ἀτέρμονας κενὰς ἱστορίας, προκαλοῦσας τὸν ὕπνον. Καὶ αὐτὸς ὁ πολιτευτὴς δὲν θὰ ἐξημιούτο, ἀκρωμένος τῶν ἐκάστοτε ἐπισυμβαίνουσῶν βαιθίων συζητήσεων, ὅτε κατὰ τύχην παλαιὰ τις ἐφημερίς περιέπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐκ μέρους διαβαίνοντος ὁδοιπόρου. Πόσον σοδῶρως συνεθίζον ν' ἀκρωῶνται τῶν περιεχομένων, ὡς ταῦτα ἐξετραυλίζοντο ὑπὸ τοῦ Δέρικ Βὲν Μπουμμελ, τοῦ σχολάρχου, δραστηρίου καὶ ἐκπαιδευτοῦ ἀνθρωπιστικοῦ, τὸν ὅποιον καὶ ἡ τὰ κάλλιστα γιγαντιαία λέξις τοῦ λεξικοῦ, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ πτοήσῃ, καὶ πόσον σοφῶς συνεθίζον νὰ συσκέπτονται περὶ τῶν κοινῶν συμβάντων, μῆνας τινὰς μετὰ τὴν ἐπέλευσιν αὐτῶν.

Αἱ ἰδέαι τῆς φατρίας ταύτης ἐπεκρίνοντο ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ Νικολάου Βέδδερ, τοῦ πατριάρχου τῆς κόμης καὶ κυρίου τοῦ ξενώου, πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴου ἐκαθέζετο οὗτος ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας ἀπομακρυνόμενος ἐκείθεν πόσον μόνον ὅσον ἐπάρκει αὐτῷ ἵν' ἀποφεύγῃ τὸν ἥλιον καὶ ἵνα μένῃ ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου· οὕτως ὥστε αἱ γείτονες ἠδύνατο ἐκ τῶν κινήσεων αὐτοῦ ν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς ὥρας πόσον ἀκριβῶς ὅσον διὰ ἡλιακοῦ ὥρολογίου. Ἀληθῶς σπανίως ἤκουστο ὁμιλῶν, τὴν καπνοσύριγγα ὅμως αὐτοῦ ἀδιακόπως ἐκάπνιζεν. Οἱ ὁπαδοὶ δὲ αὐτοῦ ὅπως δὴ ποτε (καθόσον πᾶς μέγας ἀνὴρ ἔχει καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ) πληρέστατα ἐνόουν αὐτόν, γινώσκοντες

*) "Ἰδε ἀριθ. 48, σελ. 948 — 50.

ἀλλ' ἔδω, βασιλεῦ, ὑπὸ θεοῦ τινὸς βεβαίως, τὸ βῆ-
μα μου κατεβλήθη, πρὸς τὴν εὐδαίμονα καὶ αὐτὴν
ἐσπάρθμευσεν, ἔδω ἡ σφοδρὴ ὥσα ἀποδίδω μου τοὺς πρώτους
χρυσούς τῆς "Ἡῆρας ἐνέκρουσε μοι ἀιέτλασεν, ἔδω ὁ
Μηυσὴς ἐστὶς θαυμασίως ἐμφανισθεῖς μοι, μοι ἐπέδωκε
τὴν χρυσὴν μου λῶραν, ἵνα δῶς τῇ ὥδῃ, ἢν ἀντὶς μοι
ἐνέσπνευσεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἔδω τὸν καρὸν ἔστ' ἐμέτω-
πόν μου ἡ χρυσὴ τῆς οὐρανοπέτιδος. Δάξῃς πετρῶν
ἐθώπνευσε καὶ ἔδω τέλος οἱ σφοδράλοι τῆς καρ-
δίας μου παλμῶν ἐν τοῖς παλμοῖς τῆς φιλικῆς σου
καρδίας ζωηρὸν πύρον ἐκπύλαον ὠνείρωσα, ἔβαλον
ἡγάπησα! ἔδω αἱ τρεῖς ἡλιόφωτοι φάσεις τοῦ
βίου ἡμῶν, ὡς ἡ ἀγία αἴχλη ἐπὶ τῆς περὶ φύσεως
ἀντανακλιμμένα διὰ τσαύτης λάμψεως αὐτῆν περιέ-
βαλεν, ὥστε ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ζωηρῶς ἕκαστε ἐν τῇ φαν-
τασίᾳ μου φωτογραφηθεῖσα, ἐκράθη ἐν αὐτῇ ἀγέλι-
τητος. Καὶ ἐν τῇ ξέῃ γὰρ διακέναν, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν θαυμασίων αὐτῆς φυσικῶν καλλονῶν, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ἐξόχων τιμῶν, ὧν ἐκεῖ ἀπύλαμον καὶ τοῦ πλούτου
ὧν αὐταὶ μοι ἐδώρουν, μετὰ πόθον ἀνηρώταιν τὰ
προσιπτάμενα πτηνὰ περὶ τῆς δευτέρας μου ταύ-
της πατρίδος, καὶ περὶ τοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καρ-
δίας μου.

Ἡμέραν τινὰ καθήμενος παρὰ τὴν ἀπὸ τῆς πολυ-
φλοίσβου θαλάσσης εἶδον νῆον Κορινθίων παραπλου-
σαν γλυκύς παλμός ἐδόνησε τὴν καρδίαν μου· οὐκ
διερωτήσας τοὺς αὐτὰς αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι πρὸς ἐμ-
πορίαν ἐκεῖ ἐλθόντες ἔδω ἀπύρχοντο εἰς Κόρινθον.

Οὐδ' ὅλως τότε ἐδίστασα, ἀλλὰ παραλαβὼν πρὸς
λαμπρὸς ἡπασταυρὸς μου ἐπεβίβασθην αὐτῆς φαιδρᾶς
ὅλος καὶ ἄφροντος· νότ' οὐδ' ὧτ' ἐξ ἀπὸ νομίας.

Χρυσὴ αἰθορία ἐστεφάνου τὸν οὐρανόν· οἷοι οὐ αἶρες
τὰ ἱστία ἡμῶν κολποῦντες, ἐδρούσαν τοὺς εὐλαεῖς
κλόνας κισσοῦ, καὶ μύστου, ὥς οἱ γυῖται, περὶ τῶν
ιστοῦς ἐπλεζαν. Ἀλλὰ φεῦ! τῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ ἀπύ-
λου ἡμέρᾳ κίνδυνος οὐχὶ ἥσων φοβερᾶς τρικυμίας
ἀπροσδοκήτως με περιέζωσεν! Ἐπὶ σμικρὸν οἱ
νῆται συμβουλευσάμενοι, ἐφορμῶσι κατ' ἐμοῦ καὶ
ἄρχονται δεσμευόντες με διὰ σχαινῶν ἰσχυρῶν.

— Πρὸς Διός, ἀδελφοί, τί παύτετε! ἀνέκραξα·
τί λοιπὸν σκοπεῖτε κατ' ἐμοῦ;

— Νὰ σὲ λούσωμεν ἐν τῇ ἀενάῳ τῶν κυμάτων
δρόσῳ· εἶπεν εἰς αὐτῶν, ὁ Χρῆς, μετ' ὀργῆς μει-
διάματος· ἰδὲ πόσον εἶναι γλυκὺ καὶ διαυγές!

κυλινδούμενος ἐντὸς αὐτῶν ἐν μακαρίῳ ὕπνῳ καὶ μη-
δόλως τὰς τρικυμίας αἰσθανόμενος, θά φθῇς· ἴσως
τάχιν ἡμῶν τὴν ποθητὴν γῆν.

Ἀλλὰ τί λοιπὸν κακὸν ἐπράξαυθα; εἶπον ἐγώ·
τίς τῶν θεῶν θ' ἀτεγίστη ἄνευ ὀργῆς τὴν ἀδίκιαν ὡνῶν;
Οἴμοι! οἴμοι!

— Ἀκουσον, Ἀρίων· εἶπε τότε ὁ ναυκλῆτος Ἰσαν-
δρος εἰς αἰς, ἑμὲν πέναι· τὰ πλούτη ἅπερ ἀποκο-
μίζεις πολλά· τί κωλύει ἡμᾶς τοῦ νὰ σὲ ρύσωμεν εἰς
τὰ κύματα καὶ οικειοποιησώμεθα τοὺς ἡπασταυροὺς σου;
ἕκαστος ἐκ τῶν μάλλον τοῦ ἑτέρου φιλεῖ· αὐτῷ χρasti-
μοποιούμεν ἡμῖν αὐτοῖς τὴν παρεχουμένην εὐκαιρίαν.